

Wat deze Stad is

Deze Stad:

*is met een zachte glimlach
voor iemand staan, je armen spreiden
en zeggen "rust hier maar als je moet"
deze Stad is zeggen "ik hou je vast,
om nooit meer los te laten"
deze Stad is ondanks de ruis,
de zuivere tonen van elkaars verhalen horen,
deze Stad is, met liefde verweven,
ingevlochten straten, pleinen en kruispunten
die haar als knopen bij elkaar houden*

*deze Stad is één verhaal
dat je hoort in iedere ontmoeting
en steeds weer anders klinkt
deze Stad is van niemand
maar behoort ons allen toe*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Groningen: de gezondste stad van Nederland

*Misschien zijn we door de jaren heen
niet vergeten dat de meeste dingen
bedacht zijn om nog jarenlang
genoeg te blijven*

*dat ze ooit bedacht zijn
om er een leven lang
op terug te kunnen vallen
of misschien onthielden we simpelweg
dat je vroeger niet je eerste meters
zonder zijwieltjes oefende
om jezelf slechts een generatie later
enkel nog voort te bewegen
met vier wielen onder je*

*dat je ook met een blik op je stappenteller
of met druk op de pedalen
je bestemming zult bereiken
‘s ochtends, onderweg misschien*

*vinden we onderling aan de rand
van de Nieuwe Markt, in de kieren van
de Folkinge, of aan het eind van ‘t Zuiderdiep
misschien hoeven we hier niet
naar anderen te kijken om te zien
waar we staan en hoe goed, mooi
sterk of vrij we zijn, dus Groningen*

*ga je gang maar, doe je ding maar
laat je bouwen tot wat
we je willen laten lijken
vul jezelf met nieuwe straten en gezichten
maar ik wil, dat je nooit verandert.*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Kinderen in het aardbevingsgebied in Groningen

*De meeste stormen, konden we wel een tijdje aan,
al konden we, het aanbreken van een nieuwe dag, soms wel vrezen,
al konden we huilen onder een opengebroke hemel en wilden we,
onze tranen drogen in haar stromende regen,
ja de meeste, van onze zwaarste dagen konden we echt wel aan,
en steeds weer wanneer wij zochten, naar beschutting,
dachten we terug aan, hoe zielsgelukkig we waren,*

als kind,

*stampend in de plassen,
leunend tegen de wind.*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

*17:54, Oude Ebbinge
en het is al eerder
donkerder dan ik doorhad
terwijl kantoren leegstromen
de singels ervan langs krijgen
alles binnen de grachten aanzwelt
de binnenStad als ons hart
dat klopt en samentrekt*

*18:00, Grote Markt
en op het slaan van de klokken
flirt ik met de toren in mijn ooghoek
zie ik een student die bier sjouwt
moeizaam maar dapper tilt
een kratje meer dan handig
hij lijkt gehaast en te laat
zo lijken wel meer mensen op dit tijdstip*

*18:02, Tussen Beide Markten
en ik slenter verder
zie een echtpaar kijken
naar de kerstverlichting boven ons
“dezelfde als vorig jaar” zegt ze met een glimlach
ik durf het eerlijk gezegd niet te zeggen
en denk:*

*gelukkig blijven hier
de meeste dingen hetzelfde*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

*ik word wakker en zie
de rellen van vannacht
op de grote markt verdwaalde
jongeren in eigen Stad en ik weet zeker
dat ze hun straten kennen
op bekende hoeken gestaan hebben
eens de pleinen zijn overgestoken
maar een verdwaald persoon vraagt men niet om richting
zoals de singels, de diepen, de diepst gelegen straten
en stegen eromheen draaien en toch
uitkomen langs de markten
hoop ik dat ook zij
weten waarnaar ze bewegen
en nadat ze ontwijken
alles wat aandacht verdient
dan toch bij zichzelf
zullen uitkomen*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Het nieuwe stadhuis van Stad

*ik draag 200 jaar
mijn Stad haar herinnering
een ruimte, een plek van samenkomst
en ik denk even terug aan toen
ik nog jong en pril was
munitie, geweren en strijd zag*

*hier op deze plek leerde
dat nederlaag en overwinning
zich vaak vestigen in zelfde gronden
van dezelfde steden
in rafelige tijden van ruw en rauw*

*hier op deze plek
werd ik bestormd en belaagd
las ik in open wond maar moeilijk te helen
vroeg mijzelf af; wat is wijsheid?
zou ik stil moeten blijven of klinken
als een menigte?*

*op de uitgestrekte vlaktes van onze historie
leerde ik, dat een Stad, eenwording is
omdat het schuren en schaven is, een lot
dat zichzelf verdeelt in stukjes leven
ik leerde dat een Stad
een bundeling van verhalen is
en haar historie
wat wij weigeren te vergeten*

*ik leerde;
voor wie verlangt naar voorwaarts leven
is geen ster aan een hemel nog nodig
ik droomde
al sinds vertraagde tijden
ik wist al lang
waar ik heen ging
hoe ik mijzelf bouwen liet
ferm en stevig, onbezweken en weerbarstig
nee geen storm, hoe woest ook maar
zou mij doen beven, ik leerde
dat om te overwinnen*

*je eerst moet weten
waartegen je vecht*

*hier op deze plek open ik vandaag
wederom mijn deuren
niet per se om te pochen of te pronken
met hoe nieuw ik ben
maar om te laten zien
hoe een plek eruit ziet
waar iedereen
welkom is*

Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen

Myron Hamming ~ Stadsdichter van Groningen

*als je hier goed luistert
hoor je al lang geen ruis meer
iets anders wezen dan jezelf
heeft ons nooit gelegen
voldoen aan een bedachte norm evenmin
hier op een plek als deze, in zo'n dorp en stad
in zo'n buurt en straat vraagt niemand je
meer te zijn dan jezelf en zeker
ook niet minder en precies daarom was je al die tijd
genoeg, een Stad die je van tijd tot tijd zag
kleiner worden in je achteruitkijkspiegel maar altijd
een weg naar terugvond
door onze immer voorwaartse belofte
een onbreekbaar contract, een onlosmakelijk
samenkomen onderling zijn we allemaal
één voor één vreemden van elkaar maar hier
hoort men elkaar, ziet men elkaar
en als je hier goed luistert
hoor je al lang geen ruis meer
want we zijn allemaal gelijk, want we zijn
allemaal net even anders, we hebben zoveel
dingen gemeen, en de belangrijkste is dat we van elkaar verschillen
tijd kabbelt stilletjes voorbij en vergaat
voor ons allemaal hetzelfde maar het verschil*

*en daarmee het samenkomen schuilt iedere terugblik
in het samen vooruit durven kijken
het beleven en het doorvertellen
van de Stadjer en Student
voor de jonge Dame en de oude Vrouw
voor het Kind van toen en de Jongere van nu
want Groninger ben je ontegenzeggelijk*

*ongeacht de plek van je eerste thuis
ongeacht een kleur of tint
ongeacht van waar je kwam
ongeacht de weg die je ook maar bracht
ongeacht hoeveel tijd je hier hebt liggen*

*Groninger ben je
zolang jij jezelf bent*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

*In die speeltuin, van al die mensen, waar iedereen,
klautert en samen klimt, zijn stappen zet en haar sprongen
waagt, vergeet je niet, dat je daar hebt gelachen, gehuild, bent
gevallen en altijd weer bent opgestaan? Op die grote bol met
daarboven een nog grotere hemel. Uiteindelijk is onze Stad ook
maar een plek, een speeltuin met een horizon die vertelt, dat
we nog altijd verbonden zijn in het nog zoveel meer ontdekken.
Van elkaar en van jezelf, van alles en iedereen, dus wie je ook
bent en waar je ook gaat, vergeet het geen moment; die lach,
die lach die je nooit zou vergeten en die traan
die het ook maar goed bedoelde, alles gebeurde hier,
onder dezelfde hemel en sterren en zal ook hier,
altijd weer te vinden zijn.*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Groningen: de gezondste stad van Nederland

*Misschien zijn we door de jaren heen
niet vergeten dat de meeste dingen
bedacht zijn om nog jarenlang
bij ons te blijven*

*dat ze ooit bedacht zijn om er een leven lang
op terug te kunnen vallen of misschien, onthielden we simpelweg
dat je vroeger niet je eerste meters zonder zijwieltjes oefende
om jezelf slechts een generatie later enkel nog
voort te bewegen met vier wielen onder je
dat je ook met een blik op je stappenteller
of met druk op de pedalen
je bestemming zult bereiken, 's ochtends onderweg
met een zachte glimlach, misschien vinden we onderling
aan de rand van de Nieuwe Markt, in de kieren van de Folkinge
of aan het eind van 't Zuiderdiep, misschien*

*hoeven we hier niet naar anderen te kijken, om te zien
waar we staan en hoe goed, mooi, sterk
of vrij we zijn*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Eindejaarsgedicht 2022

*Nu zijn de glazen weer vol, puilen de kroegen weer uit
in de Drie, Café Hammingh, of de Oblo, nu vinden we elkaar weer aan
een dorstige bar, en geen tijd die ons vraagt naar huis te gaan; vandaag
duurt voort, de nacht evenzo.*

*Het doet mezelf nog steeds afvragen; waar valt nog op te rusten,
op te steunen tussen het dragen door.*

*Want de wanden stutten,
haalt de wind nog steeds niet uit mijn huis,
de naden, de kieren, de scheuren, een kind, wil toch
maar 1 ding?*

*Thuis zijn, en geloven dat de muren van zijn slaapkamer,
staan als het onverwoestbare kasteel, in de dromen die het heeft.*

*Eigenlijk, willen we er helemaal niets mee te maken hebben,
maar ondertussen, voelt dit verhaal onlosmakelijk
met ons verbonden.*

*We slapen wel, maar rusten niet, we hopen wel,
maar vertrouwen niet.*

*Ik vraag je bij deze; met welk lef, vraag je ons te bouwen aan een
toekomst, terwijl ons heden op instorten staat?
En we de meeste stormen, wel een tijdje aankonden,
al konden we,
het aanbreken van een nieuwe dag, soms wel vrezen,
al konden we huilen onder een opengebroke hemel en wilden we, onze
tranen drogen in haar stromende regen,
ja de meeste, van onze zwaarste dagen konden we echt wel aan,
en steeds weer wanneer wij zochten, naar beschutting, dachten we terug
aan, hoe zielsgelukkig we waren, als kind, stampend in de plassen,
leunend tegen de wind.*

*Tussen de verhoren door, zaten we wekenlang in spanning, maar welke
verandering brachten
de vragen met zich mee?
Zijn we dan echt wel verder?
Ligt er dan geen wond meer open?
In de tussentijd vertelt de stilte van alles,
maar vraagt ze nóg meer.*

*Ook de boeren hebben hun vragen gesteld en langs de snelweg, wappert
hun noodkreet. We kijken om ons heen en verliezen niemand uit 't oog.
Leren wederom hoe hoop werkt, in de daden van kapper Becky of Ibo, in
de steun na het verlies op 't veld, het applaus dat evengoed klinkt.*

*In het Stadspark, vijftigduizend man op de toppen
van hun longen. We maakten mee, leefden door,
vertellen nu de verhalen. Bergen ze veilig op
in de herinnering van deze Stad.*

*Omdat we wisten:
wie zich waant in het donker nooit zal zien,
hoe ver het licht daadwerkelijk schijnt, en hoe ver, het ons brengen kan.
We hoorden wederom hoe Den Haag spreekt voor dit land,
maar ons niet hoort.
Alsof we schreeuwden in de oren van wie het luisteren niet machtig is.
Daarom kijken we om ons heen om te zien waarvoor we vechten,
overeind en samen blijven.*

*De meters die achter ons liggen, zijn een voorbode van nieuw leven, onze
toekomst haar eerste pasjes, een dagdroom zó grenzeloos,
van alles wat nog voor ons ligt, en ons herinnert:
dat we uit alles bestaan, waarin we nog durven te geloven,
en uit alles wat zelfs door de zwaarste stormen heen,
bij ons bleef,*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Eindejaarsgedicht 2021

*Dit heb ik geleerd in 2021, en dit hoop ik, voor het nieuwe jaar dat
alweer voor klaar ons ligt.*

*Ik leerde dat liefde, geen afstand kent, maar alleen heel erg dichtbij, hoe
groot ook de afstand tussen ons mag zijn.*

*Ik leerde dat we leven in contrasten, in het halen en trekken dat datzelfde
leven, met zich meebrengt.*

*Ik leerde dat in de ruimte waar onze provincie pronkt met haar
weidsheid, scheuren gevonden kunnen worden op meer plekken, dan alleen
in de muren die zij thuis noemen,
dat wij ze ook op onze huid kunnen voelen.*

*Ik leerde dat we eerst moeten leren, om los te laten, om zo weer grip te
krijgen op onze dagen tussen 9 in de morgen en 5 in middag, terwijl we
nieuwe collega's ontmoeten via zoom op digitale vrijmibo's, en we thuis zaten
achter keukentafels als bureau's.*

*Ik leerde dat we ook als de kinderen, niet van school gehaald hoeven te
worden, terwijl diezelfde tijd minuten traag laat slaan als uren, we toch
steeds tijd, te kort lijken komen.*

*Ik leerde dat we sterker kunnen zijn, dan de laatste kaart die we
trekken, op het punt waar er niets anders op zit, we er toch in kunnen slagen,
in het hart van de storm, elkaar niet uit het oog te verliezen.*

*Ik leerde dat een avond samen bij de haard... soms alles is wat we
nodig hebben.*

*Ik leerde dat er nog genoeg tijd is, om onze gedeelde wond te doen
helen, en wanneer we niet weten waar te beginnen,
we maar voor de zekerheid, moeten beginnen bij lef, en nog meer liefde.*

*Maar bovenal leerde ik dit, en hoop ik, dat we het samen kunnen meenemen
naar weer een nieuw jaar:*

*die kleine dingen, de kleinste dingen die het nog altijd in zich hebben, zelfs in
een wereld die even uiteenvalt, om groots genoeg te zijn, om jou en mij, bij
elkaar te houden.*

Want in het razen van de storm, onder een donkere hemel die de blakende

*zon verstopt, snakt Groningen naar lucht, maar ademt ze nog. Ja,
Groningen. Ik weet dat we snakken naar lucht, maar we ademen nog.*

Myron Hamming ~ Stadsdichter van Groningen

Naar aanleiding van de parlementaire enquête gaswinning

Dit zijn mijn woorden in dienst van een groter verhaal, het onze, en daarom sta ik hier vandaag, daarom spreek ik hier vandaag.

Voor de kerktorens in het Noorden en de klokken die er de hoogste tijd in slaan. Ik spreek hier vandaag in de talen van de kusten en 't wad, van veen en wuivend graan, van een onwrikbaar fundament van lange dagen op uitgestrekt land. Een weidsheid, die we nooit zijn vergeten.

In die verte zie ik een groepje kinderen fietsen van school, voor even vergeten dat de monsters onder hun bed, niet langer daar te vinden zijn, maar onder de grond waar ik ze zie, hoor mij als ik zeg, deze kinderen, zijn te jong om te leren, dat onderhuidse littekens maar moeizaam helen, dat scheuren in de muren pas zullen dichten, na oeverloze verandering.

Het doet mezelf afvragen; waar valt nog op te rusten, op te steunen tussen het dragen door. Want de wanden stutten, haalt de wind nog steeds niet uit mijn huis, de naden, de kieren, de scheuren, een kind, wil toch maar 1 ding? Thuis zijn, en geloven dat de muren van zijn slaapkamer, staan als het onverwoestbare kasteel, in de dromen die het heeft.

Eigenlijk, willen we er niets mee te maken hebben, maar ondertussen, voelt dit verhaal onlosmakelijk met ons verbonden.

We slapen wel, maar rusten niet, we hopen wel, maar vertrouwen niet. Ik vraag je bij deze; met welk lef, vraag je ons te bouwen aan een toekomst, terwijl ons heden op instorten staat?

Al konden we de meeste stormen, wel een tijdje aan, al konden we, het aanbreken van een nieuwe dag, soms wel vrezen, al konden we huilen onder een opengebroken hemel en wilden we, onze tranen drogen in haar stromende regen, ja de meeste, van onze zwaarste dagen konden we echt wel aan, en steeds weer wanneer wij zochten, naar beschutting, dachten we terug aan, hoe zielsgelukkig we waren, als kind, stampend in de plassen, leunend tegen de wind.

Maar vandaag, schaven wij nog liever voor een duizendmaal onze knieën, kloppen nog liever jarenlang het stof van onze schouders, dan dat we 1 keer blijven liggen, met ons hoofd op een kussen vol met zorgen, denken we aan de dingen die we zo vreesden, al die dingen die we niet wilden, overkomen ons nu toch,

*we hoorden dat het goed zou komen, en toch vertel ik dit verhaal,
we hoorden dat we ons geen zorgen hoefden te maken, en toch,
lijkt dit uitzicht met de dag, eindelozer.*

*Tussen de urgentie van vandaag en de belofte aan morgen,
tussen wankelende muren en weke daken,
tussen hoop en vertrouwen dat door de vingers glipt,
maar langs het zout van de zee en slurpen van het wad, vind je nog altijd,
nog altijd die weerbarstige Groninger,
de onbezweken Noordeling.*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*

Je kent deze Stad.

*Je kent haar straten, de hoeken, de stegen, de pleinen die ertussen liggen.
Je kent de markten en de lieden die ze dragen. De havens en hun meesters, de
kroegen en hun feesten. Je kent deze Stad.*

We konden haar nooit langer dan even verlaten.

*Je kent ze. De grachten en haar kades, de bruggen die ze binden en het water dat
eronder.*

*Hier hoog boven in 't hoogste noorden. Waar 'ons kent ons' en 'brood bij de bakker'
niet alleen opgaat in dorpen. Waar grachten staan voor diepen, water omringende
kades die haar stad doen omarmen als
in één gesloten vingers.*

Dit is de plek waar ik heb ontmoet, gekend en verlaten.

Waar ik heb gesproken en herinnerd.

Waar ik heb en ben vergeten.

*Ik heb hier geluisterd,
gevraagd en soms gezwegen.*

Ik heb hier liefgehad.

Je kent de Stad die niet hapert.

*De Stad die wordt gevonden door studenten uit verste windstreken,
zo leren we de woorden 'welkom' en 'kom binnen',
in talen oceanen van ons verwijderd.*

*Dit is voor de plek waar kroegen nooit lijken te sluiten,
zelfs niet wanneer in het holst van de nacht,
studenten met de stemmen schor en de glazen leeg,
hun beschonken gebrul nog wat laten horen.*

*Zij die de late uurtjes uitwringen tot de laatste druppel,
op avontuur tot diep in de nacht of vroeg in de morgen,
met een door strijd gewonnen trofee,*

het laatste glas van de avond hoog boven het hoofd geheven.

Groningen. Soms een Stad in steigers,

maar altijd de Stad waar ik heb ontmoet, gekend en nooit vergeten.

Groningen, ga je gang, laat je verbouwen tot wat we je willen laten lijken.

*Vul jezelf met nieuwe straten en gezichten,
maar ik wil dat je nooit verandert.*

*Myron Hamming
Stadsdichter van Groningen*